

dne 31. 10. 2013 8-35

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Ing. Martin Pecina, MBA

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne: 31. 10. 2013

podpis: 07 4. 11. 2013

MVCRP00Z892B

V Praze dne 25. 10. 2013

C.j.: MV-102472-4/VS-2013

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0176v

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal [redacted] a Hercegovina, státní občan Chorvatska, trvale bytem [redacted] (dále jen „žadatel“), zastoupen [redacted] advokátkou, Advokátní kancelář se sídlem [redacted] (dále jen „právní zástupkyně“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 8.7.2013, čj. VS-3159/835.3/2-2012, kterým nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbytování státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í

I.

Žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), byla podána žadatelem dne 1.11.2012 u Magistrátu města Ostravy. Správní řízení o žádosti bylo zahájeno dnem 30.11.2012. Žadatel je státním občanem Chorvatska. Trvalý pobyt na území České republiky byl žadateli povolen od 30.7.2001 za účelem sloučení s manželkou, státní občankou České republiky. Manželství uzavřel dne 31.3.2001, z manželství se narodil v roce 2001 syn, státní občan České republiky.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splnil podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství. Žadatel nesplnil podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve spojení se zvláštním právním předpisem na úseku sociálního zabezpečení,

veřejného zdravotního pojištění a daní. Ministerstvo vnitra splnění uvedené podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství žadatel neprominulo, neboť neshledalo důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí jejího splnění.

Žadateli nebyl vydán příslib udělení státního občanství České republiky tak, aby si mohl obstarat doklad o pozbytí dosavadního státního občanství a splnit tím podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství.

V kontextu shora uvedeném, Ministerstvo vnitra předmětné žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8.7.2013, čj. VS-3159/835.3/2-2012, podal žadatel prostřednictvím právní zástupkyně včasný rozklad, který odůvodnil podáním ze dne 6.8.2013. Žadatel v rozkladu uvedl, že se domnívá, že vzhledem k dlouhé časové prodlevě od doby porušení dotčené povinnosti, s přihlédnutím k okolnostem, kdy se mu a jeho manželce v roce 2001 narodil syn a žadatel intenzivně pečoval o svou manželku a syna, a kdy porušením této povinnosti nebyla státu způsobena ani nárokována škoda, jsou splněny podmínky pro prominutí splnění této povinnosti. Namítá, že se Ministerstvo vnitra v odůvodnění nevypořádalo s důvody, pro které nedošlo k jejímu prominutí. K porušení povinnosti uhradit pojistné na veřejné zdravotní pojištění v zákonných lhůtách uvedl, že se jedná o opomenutí tak malého rozsahu, a to i co do výše dlužné částky, a zejména tak časově vzdálené, že by Ministerstvo vnitra k tomuto porušení vůbec přihlížet nemělo. Za podstatné uvádí, že po dobu několika let veškeré sociální i zdravotní pojištění hradí řádně a včas. K opakovanému porušování povinností na úseku daní žadatel v rozkladu uvedl, že příjmy nikdy nepřesáhly 10 tis. € ročně, neměl povinnosti je danit respektive daňově přiznávat, neboť tento příjem byl ročně zdaněn na území Chorvatska. V rozkladu žadatel v obecné rovině namítá libovůli či svévoli správního orgánu při aplikaci správního uvážení při rozhodovací činnosti. V čem libovůli či svévoli spatřuje však žadatel v rozkladu nspecifikoval, pouze se ztotožnil s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 13.3.2008, čj. 5 As 51/2007-105, z něhož vyplývá, že by libovůle při rozhodovací činnosti správního orgánu zjevně odporovala charakteru státní správy jako činnosti podzákonné a zákonem řízené. Žadatel navrhl napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra změnit a udělit příslib udělení státního občanství České republiky.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

Ministr vnitra a rozkladová komise ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu posoudili zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni.

Ministerstvo vnitra, jak vyplývá ze spisu, usnesením ze dne 18.2.2013 v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení o jeho žádosti (§ 44 správního řádu). Podle ustanovení § 36 odst. 3 a § 38 odst. 1 správního řádu jej poučilo o možnosti před vydáním rozhodnutí nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a případně navrhnout jejich doplnění. Tímto usnesením bylo řízení o žádosti přerušeno, a to do 15.3.2013 a žadatel byl vyzván k doplnění žádosti o vyjádření se k některým skutečnostem a o předložení listin, které Ministerstvo vnitra v dotčeném usnesení výslovně označilo, aby tak získalo relevantní podklady pro rozhodnutí ve věci, jež jsou nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci (§ 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství). Současně byl žadatel vyrozuměn o tom, že pokud ve stanovené lhůtě požadované listiny Ministerstvu vnitra nepředloží, bude řízení o žádosti ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Vzhledem k tomu, že žadatel nedoložil všechny požadované doklady a vyjádření o svém ročním příjmu z pronájmu nemovitosti v Chorvatsku, o způsobu převodu těchto příjmů na území České republiky a o odstranění pochybností o prodeji dotčené nemovitosti v Chorvatsku, bylo správní řízení usnesením Ministerstva vnitra ze dne 15.4.2013 opětovně přerušeno.

Ministr vnitra v intencích návrhu rozkladové komise konstatuje, že podle předložených listin žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství. Nesplňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve spojení se zvláštním právním předpisem na úseku daní. Relevantním způsobem nedoložil transparentnost svých příjmů souvisejících zejména s pronájmem nemovitosti v Chorvatsku. Ministr vnitra splnění uvedené podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 neprominul, neboť neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí jejího splnění. Žadateli nebyl vydán příslib udělení státního občanství České republiky tak, aby si mohl obstarat doklad o pozbytí dosavadního státního občanství a splnit tím podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství.

Na úseku daní žadatel opakovaně porušoval povinnosti v rozmezí let 2006 až 2011, kdy nepodával v České republice daňová přiznání z příjmů fyzických osob, ačkoliv mu plynuly příjmy ze zahraničí (z pronájmu nemovitosti v Chorvatsku), které nepřesáhly výše 10 tis. € ročně a byly dováženy v hotovosti. Podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, mají fyzické osoby, které mají na území České republiky bydliště nebo se zde obvykle zdržují (alespoň

183 dnů v příslušném kalendářním roce, a to souvisle nebo v několika obdobích), daňovou povinnost, která se vztahuje na příjmy plynoucí ze zdrojů na území České republiky a na příjmy plynoucí ze zdrojů v zahraničí. S daňovou povinností souvisí i povinnost daňových rezidentů podávat u příslušného finančního úřadu daňová přiznání z příjmů fyzických osob, v nichž uvádí své příjmy fyzická osoba i ze zahraničí, i když mohou být tyto příjmy v důsledku smlouvy o zamezení dvojího zdanění ze zdanění vyjmuty. Doklad o zdanění příjmů v zahraničí doložen nebyl.

O transparentnosti příjmů žadatele, se ministr vnitra ve shodě s názorem rozkladové komise domnívá, že Ministerstvo vnitra nemohlo při posouzení žádosti konstatovat plnou transparentnost jeho příjmů v České republice, neboť jak sám žadatel uvedl v rozkladu, náklady na své životní potřeby si hradil v letech 2003 až 2011 výhradně z finančních prostředků získaných z pronájmu nemovitosti v Chorvatsku, k čemuž nedoložil, jak shora uvedeno, daňová přiznání. V té souvislosti lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14.6.2005 sp.zn. 8 Ca 80/2005, ze kterého vyplývá, že u každé osoby ucházející se o státní občanství České republiky lze právem požadovat, aby její chování bylo zcela transparentní a prosté všech pochybností, a to i v otázce získávání finančních prostředků.

Ministr vnitra na návrh rozkladové komise konstatuje, že shora uvedené odráží nedostatečnou integraci žadatele do české společnosti, jež je nutná a rozhodná pro udělení státního občanství České republiky.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, Ministerstvo vnitra, respektive ministr vnitra, prominout, na její prominutí však není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumá okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

IV.

Státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství.

Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán. Ministerstvo vnitra v této souvislosti v napadeném rozhodnutí uvedlo, že na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že žadatel splňuje všechny podmínky stanovené k udělení státního občanství České republiky. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv. Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Z výše uvedeného vychází i ustálená judikatura současných správních soudů, jako například rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č.j. 6A 77/99-8 publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí ve věcech správních pod č. 839/2001 nebo usnesení Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 29.6.2004 vydané pod č.j. A 11/2003-34. Podle této judikatury je však udělení státního občanství podle § 7 zákona o státním občanství na žádost občana cizího státu výrazem neomezené státní suverenity. Děje se tak ve sféře absolutního volného uvážení, zda cizímu státnímu příslušníku bude občanství uděleno nebo ne. Tento princip je naprosto neměnný a nezpochybnitelný.

Konstrukce právního nároku na udělení státního občanství v takových případech by princip svrchovanosti státu popírala a ani pojmově není možná.

Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatele na území České republiky nelze dovodit, že by mohl být na svých právech jakkoli krácen. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky, nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území České republiky. V kontextu toho pak na udělení státního občanství nelze pohlížet jen z hlediska nároku, ke kterému lze nevyhnutelně dospět po uplynutí zákonem stanovené doby trvalého pobytu cizince na území státu, o jehož státní občanství žádá.

Ministr vnitra konstatuje, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci, správní řízení bylo vedeno v souladu s právními předpisy a bez zbytečných průtahů. Bylo vydáno v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu za předpokladu, aby při rozhodování o této žádosti nevznikaly nedůvodné rozdíly v porovnání se skutkově shodnými nebo podobnými případy, jak upravuje ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Ministr vnitra na základě výše uvedeného a na návrh rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

